

BLOESEM.

(Bij de plaaf.)

Daar staat hij, eenzaam aan den weg, maar den knoestigen stam stevig en diep in de aarde geworteld, en de zware takken hoog naar den hemel en breed over den grond rondom, tot over het water zelfs, uitstrekkend, als wilde hij u toeroepen: „In mijn isolement ligt mijn kracht!” En toch, geen takske of twijg, of ze zijn bezaaid met een bloesemvrucht, zóó weelderig en dicht, als wilde hij het beeld des Scheppers zijn, de levende illustratie bij zijn Schrift, waar Hij spreekt van hen, die in den grijzen ouderdom nog vrucht dragen. Een bekoorlijk beeld van die altijd-jeugdigen, die daar als zeldzame exemplaren onder ons rondwandelen, die hun leven en bloei uit hemel en aarde halen, en wien de jaren het hart niet versteenen. Die elke straal van de lentezon opvangen, elken drop, hun bij Gods genade geschonken, inzuigen, om straks als het om hen heen groent en bloeit mede het hoofd met bloemen te omkransen, bloemen, die voor een nieuwen zomer rijke vruchten, heerlijk ooft beloven!

Wat stormen hem schudden en beroerden, vraag het hem niet: zij hebben hem steviger en vaster geplant, en hem het bewustzijn gegeven van de kracht, hem door zijn Schepper verleend. Te midden van den barren winter zelfs, verwarmde hem het sneeuwen dek, dat op zijn takken woog, en straalde zijn innerlijke warmte in ijzel naar buiten uit. Zoo bleef hem het hart jong, al teekenden de jaren hun ringen in zijn stam, en naarmate hij het hoofd meer naar God omhoog beurde, nam hij breeder plaats op zijn aarde in. En als ge hem met bewondering aanstaart, dan wekt hij een psalm in uw ziel, de zaligspreking over hen, wier beeld hij draagt, die daar zijn als

„een frissche boom
in vetten grond geplant bij eenen stroom,
die op zijn tijd met vruchten is beladen
en sierlijk pronkt met onverwelkte bladen.”

Ja, de aanblik sterkt uw geloof in de waarheid, en met heiligen ernst psalmt het in u voort:

„hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed:
het gaat hem wel; 't gelukt hem, wat hij doet.”

Doch hoe oud, nu Lente hem het hoofd met bloemen omkranst heeft, prijkt hij als een beeld der bloeiende jeugd. Geen takske, of het jonge leven fleurt en geurt er u uit tegen. Al wat hij van boven uit den hemel opvangt, al wat hij uit den bodem drinkt, waarin Gods hand hem plantte, ademt hij in kleurige, geurige bloesempracht God en den menschen tegen. En waar de jeugd van den ouderdom zoo bekoorlijk is, zoudt ge daar niet willen genieten de jeugd der jonkheid?

Zeg mij niet, dat het ijdel en dartzel is, zijn jonge leven zoo naar buiten uit te slaan! 't Is het morgenofter van de onschuld der jeugd, voorzoover Gods gratie ze ons in de algemeene verwoesting van de menschelike natuur bij den val deed behouden.

Och, laat aan de jeugd
Toch haar lach en haar vreugd,
Haar gekoos en haar bonte gespelen!

Leert het van den boom! Als hij niet bloesemt in de lente, dan is hij ziek, ziek van binnen; dan mist hij, wat de hemel aan andere, aan alle boomen geeft, en dat is toch de schuld van dien hemel niet; dan deugt de grond niet, waarin hij staat. Hoort ge het wel, ouders, opvoeders? Vraagt het dan aan uzelf, waarom de boomen in uw hof niet bloesemen. Mogelijk ligt het aan de boomen zelf, wier inwendig leven niet gezond is, in weer-

wil van den besten bodem en de trouwste verzorging. Doch zoo het aan u ligt, dan zij de groote Landman uwe ziel genadig als de tijd des oogstes komt en Hij vruchten zoekt ook aan de boomen in uw hof. Zegt mij toch, neen, zegt het uzelf, wat hebt gij gedaan, dat uw boomen niet bloeien? Weet gij wel, dat ze bloesemen, zelfs hier langs den weg, waar alleen God naar hen omzag en voorts niemand voor hen zorgde? Zoo hebt ge dan het jonge leven in zijn bloesem verstikt! Of ergert ge u aan hun bloesem? Arme, die ge zijt! Hebt gij geen smaak voor Gods kleurenspeel? Kan geen lentegeur u meer bekoren? Maar dan zijt gij zelf krank, krank van ziel! Wat zou de hemel dan wel voor u zijn, als de bloesem der onschuld, die zijn genade nog op deze droeve aarde doet geuren en fleuren, u ergert?

Maar vrucht is toch beter! Zeker, doch zonder bloesem geen vrucht. En zál die vrucht beter zijn, dan moet zij door dien bloesem gevormd, gevoed en beschut zijn; dan moet ze uit dat kleuren- en geurenspeel het hare medege dragen en in zich opgenomen hebben; dan moet ze in haar bloeitijd door geen ijzige nachtvorst aangeraakt, door geen doodelijke dampen omvangen zijn, dan moet ge haar geuren en kleuren aan Gods hemel en aan den goeden schoot der moederaarde overlaten.

Of ik u eens uitleggen wil, wat ik bedoel?

Maar dat doet onze boom ook niet, en waarom zou ik het doen?

De natuur predikt alleen en laat de toepassing aan het geweten van den voorbijganger over.

Zooals onze boom zijn bloesem ten hemel beurt en breed over den weg en den stroom den voorbijganger en langsvarende tegengeuren en fleuren doet, zoo zal hij straks zijn vruchten als een dankoffer voor zijn rijk en bloeiend, jeugdig lenteleven, Gode ten offer hoog omhoog en den menschen ver om hem heen ter verkwikking aanbieden.

Heerlijke, schoone bloeitijd in Gods natuur! Wanneer zult ge weer eens over ons aanbreken! Wanneer zal daar andermaal een broedende adem des Geestes over ons menschengeslacht en onze maatschappij gaan, die, helaas, alleen schijnen te leven bij winter en zomer, die geen idealen meer kennen en zich louter met stof zoeken te voeden om stof te oogsten! Wanneer zullen we aan het leven en de levenden hun bloeitijd en hun bloesem weer gunnen en zelf genieten van geuren en kleuren en zang en spel, die omniet uit het rijke menschenhart stroomen en toch met geen goud te betalen zijn? Gode zij dank! Daar stijgt reeds hier en daar en overal, daar ontperst zich aan de zwoegende menschheid, aan de afgeleefde maatschappij, de droeve klacht: de mensch zal bij brood alleen niet leven!

Och, dat men op deze eerstelingen
Een rijken oogst van voorspoed zag!

Kerke Gods! Zou het mogelijk zijn? Zoudt ge andermaal aan den weg en langs den oever van den stroom des levens staan, uw bloesem ten hemel beurende en geur en fleur den voorbijgaande in het moede en afgestreden hart als balsem tegenademen?

Zou een heilige ijver van nieuwe jeugd u bezielen om, wat hemel en aarde u schonken, den hemel ten offer en de hongerenden en dorstenden ter lafenis en ter verkwikking aan te bieden? Suist en ruischt daar niet een warme levensadem door den hof onzes Gods, als zwollen en borsten de knoppen aan al zijn boomen?

Wee, wie zich aan den bloesem ergert! Laat kleur en geur verwaaien met den eigen wind, die ze aanvoert, de vrucht rijpt daaronder in het verborgen.

P. J. K.

